ISBN: 978-91-977028-1-2

# Över floden mig

av

Lars Larsen
Litteraturens munk,
Ständige sekreterare i Döda Akademien

Tidskriften Deltas förlag

ISBN: 978-91-977028-1-2

Omslagets konstnär: Lars Larsen
Tryck: Författares Bokmaskin, Stockholm 2007

*”Varje bok är ett uppskjutet självmord”*
E. M. Cioran

Till Tor Ulven
som gick över floden mig

# Innehåll

# Myrevisan
(Prolog)

Han tog tag i en kvistbit.
En liten liten. Kvistbit.
Den hade två ben.

-Gusten, sa det, detta är en kvist.
In i munnen. Tuggade.
Mandel, och lingon och…ben.
Den hade två ben.
-Mina ben är stora, och dina ben är mandel och ben.

Det fanns ett löv där också.
Det var gult. Eller blått. Eller rött.
-Det finns många löv, Gusten, sa det, men *ett löv*…
Ett löv är kvistens löv.
Han lyfte upp lövet. Det var riktigt litet bara.
Det hade fiskben.
-Fisk kan vara bra att ha.

Det fanns en pöl där också.
Fram till pölen. Känna på vattnet.
Kallt.
Kallt som fisk.
Ett stort löv flöt på vattnet. Ögonen ner och se.
-Gusten, nästan inga fiskben. Men stora taggar. En, två tre taggar. Farlig fisk. Och Gusten!...
Vad det där var visste han inte riktigt. Det lät bara så fint att säga så där. Och det kröp.
- Och Gusten!
Det kröp i kroppen.

Havet var för djupt.
Benkvist för liten. Måste ha båt.
Få sitta på farligfisk? Ja det får du sa farligfisk. Inte äta upp.

Och det finns så många träd runt havet. Gula tunna träd.
Benkvist låg på farligfisk. En modig, stor, stor man, en pappaman. En man som kunde fiska på en fisk, och ja, han fiskade, det gjorde han visst.
Och det finns så många vackra löv runt havet, och allt doftar bara gult och lövt och havt och, ja Gusten, det luktar vått och kvist idag.

-Bååårialöööevååårееemattasappa…
Rååålibooboboooobalööviooooobaaa…
Gubben benkvist och benkvist gubben…
Bengubb kvisten och lååålilooolaaaböööölaaaååååaaaamattasappa... kvistgubb benen…
Han höll på att gräva ett hål i gyttjan invid pölen. Grävde med benkvist.
-Gusten, ta hand om benkvist, sa det.
Det var som när mamma gav lillebror åt Gusten.
-Ja!
Ner i hålet. Gyttja runt benkvists ben.
Där stod han.
-När man planterar ett träd…

Men nu hade benkvist inga ben.
-Benkvist vill nya ben.
Fram med lilla lövet med fiskben.
Ner på benkvist. Gubben genom lövet. Stack ett litet huvud upp.
-Benkvist låna ben från fisk? Ja.
Många, många ben också.
Myra.
-Åååbäibäiååååbööriåååbybbyyååmyssymyssymyyraaa…

Det fanns en ännu mindre kvistbit där också.
Kvistbiten fatt. Strök den försiktigt mot det lilla lövet på benkvists huvud. Fram och tillbaka.
-Och gubben han spelte en vise på sin lille lille myyyraaaa…

Och det luktade så många löv i världen! Och alla var stora fiskar.
Dom lyssnade.
Lyssnade sakta.
Vått och fiskt och kvist.
Det luktade så det bara lyssnade…

-Bäibäiåbäibäiå lyyyymmamakkarono…

Och alla havets fiskar.

Fiskarna viskade visk viske mösse visk.

Mössssssesuuusse sus i havets stora fisketräd.

-Gusten, när man fiskar i havet…

Det kom nåt blått där. Mellan fisketräden. Det gråa gick bort. En liten stund.

Och då blev plötsligt allt så ljust.
Åååååh det luktar så ljust.
Hav och ljus och fiskarna simmar i träden och glittrar och julgran och badstrand och mamma…
Det myrar mammalukt.
En sån där lyssnande lukt som skimrar och andas i himlen och badar i mjuka mammabröst.
Mamma lyssnar på myrevisan.
Och allt går så sakta och allt bara lyssnar och simmar.

Snabba andetag. Det trycker på bröstet.
Tyst.
Havet lyssnar. Mjuka mammahavet.

-GUSTEEEN!!

Va!

-GUSTEEEN!!

Nej.
Nej nej.
Ner på huk. Gömma huvudet i armarna.

Det klampade. Stövlar och gyttja.
-Åh, där är du!
En arm runt axeln.
-Gusten, vad är det?

Nej nej.
-Gusten vad är det? Kom nu, vi ska rita med dom andra!
Handen slet armen från huvudet. Tog tag i Gustens hand, och så - upp.
Tomt i huvudet.
Ont i magen.
Och nyss myrade det massa visor där…

Hon halvsläpade Gusten med sig. Han teg.
Hon myrade inte min visa!, grät det.
Hålla gråten inne.
Det gick inte.

-Det blir nog bra, Gusten, sa hon. Det är så kul att rita.

Nej nej.
Inte snabbtanten. Vill inte snabbtanten!

Och alla bara bråkar och aldrig får man vara själv och se fiskarna myra på visor.
Gillar inte snabbtanten.
In i huset.
Där satt alla redan runt ett stort bord, med alla världens pennor och grejor.

-Hittade du Gusten? frågade en av snabbtanterna.
-Han lekte borta på skogsstigen.

Ner på en stol.
Snabbtanten gav några kritor och ett vitt papper.

Upp med armarna på bordet. Kritan fatt.
Tomt i huvudet.
Mammadoft.

-Nu ska alla rita det djur ni tycker mest om, och sen skall vi sätta upp dem på väggen! sa en snabbtant.

Alla började rita.

Tomt i huvudet.
Gusten kan inte rita, sa det.
Tomt i huvudet.
Mammadoft.
Det luktade vått och lövt och kvist.

-Ska inte du rita också? frågade en snabbtant.

Gusten teg.

Tomt i huvudet.
Gillar inte snabbtanten.

Kan inte rita.

Mössesuse…susssssemattasapp…
Det luktade vått och lövt och kvist.
Och havet lyssnade på myrevisan.

## Det myrar,

Mama laga mat
å papa han e lat.
å på våt gov sat.
En liten myra å kat

katen ot fiks
å myran va lite trist
Fö han fik inte eta.
å katen den bara reta

Då sa myran nej.
Du kan inte slå mej.
fö ja jömer mej
uner matan då

## Det brödar,

En stol kan man sitta på
och smör kan man ha på bröd.
Och fåglar komer och pikkar då
och det finns ingen nöd.

En smörrgås satt på stolen då,
och smöre fasnade på stolen.
Och fåglarna dom pikka på
och smöre lyste som solen.

Då sa ena fågeln så:
va solen skiner ida!
Och bröde åts upp av fågeln då
och då ble det lite gla.

## *det av.*

Krypfaseoner
gravs myrspår i tidegravs
rnunväderbitna
inte ropa
*njuta klösa fingrarna och* avs
njutas
*kostbarlast i magen lager fryspotatis guldet*!! avs
snärja rost mot resegodsets i
och klingas avs görs
*dödar stjälks i matlagerkransautisters*!! avs
graven avs
gravs genom morellerströmmar avs

(mata gatuflod i släktmords)
mot en stenigrävmaskins
avs
avs, avs, avs, avs

Jordburks

## *det lur.*

Jord röd öls att blyg på barr
hud av öl spik timtals att
under vass hur kyssrost darr
blanka runkmorbids och satt

sulans tror ni gredelin
att jag gröt ni skär musiks
peppras lur märk lutas fin
mot jag trädrasp fann det spiks

Det var gång ni röd som fram
när man barr ett kräks så alls
lur ett kospenas att kam
spela näsa dör kan talls

## Det höstar,

Havet är skimrande
som mamma ler.
Himlen är glimrane,
En mås jag ser.

Hösten är drömmande
som minstebror.
Solen är gömmande
bak värd så stor.

Löven är skimrande
som mammas hår.
Gylene, flimrande
dom faller och i år.

## *det CD-skivröd.*

Och det röd ur er allt jag kan cykla.
Och ni röd era CD-skivor i mig.
Röd mig också ur er, för jag röd mig bara hål.
Röd mig, röd mig ur allt som är!
För det röd ur er allt jag kan cykla.
Och det röd era CD-skivor i mig.

## Refr: Det litteraturar,

Herr litteraturkritiker
som vägde mig på litteraturhistoriens våg:

såg du inte att mina ord inte var dina och vågens ord!!
fast samma ord jag bar
fast tråkigt konventionell jag var
låg mina ord där som nyfödda barn,
och jag lindade dem i detta mjukvita linne
för att du skulle glädjas med mig
över nyskapelsens gudamysterium

varför tog du så snart mina barn ifrån mig!
låste dem in i dina färdiga litteraturkritiska bås
som prylar du köpte på torget?

ta inte mina barn ifrån mig!
de var levande människor som jag
deras outgrundliga liv växte med mitt liv
med ditt och hela historiens liv

tung blir din penna den dag du gör som jag och Gud
och böjer dig i ordlös natt för mina barns outgrundlighet

ja även för mina minsta och klenaste barn, som denna dikt:

Det var en gång en gubbe
som satt på en stubbe.
Han rökte på sitt hjärta
som var som en smärta.

## *det ur.*

Det ur i vind det ur och avhattar
brottningsur i det som vindas
och avkappas, ur i träd som ur
och vindas

det ner i vind det ner och avmattar
brottningsner i det som lindas
och spadas, ner i träd som ner
och lindas

den vind som ur i värld och ner i mig

## Det avförlövar,

Det dväljes ett träd
mitt i de djupa skogarnas famn.
I trädets mitt står världens skogar,
sträcker sakta ett nytt löv
ut genom trädets grenar;
en saga knoppas, en saga slår ut i blom.

Det dväljes ett annat träd
i de djupa skogarnas famn.
I trädets mitt står världens öknar
sträcker sakta ett nytt löv
ut genom trädets grenar;
en verklighet knoppas, ett lidande slår ut i blom.

Vindarna viskar alltid:
Alla träd får lövbeplockas,
men den dag du beplockar verklighetsträdet
dör din värld.

En dag står inte människans nyfikenhet
ut längre.
Hon plockar ett löv från verklighetsträdet.
Då jagar vindarna henne ut
från de djupa skogarnas famn.
Ut i öknen, kylans och nattens skogar.
Och människans värld dör.

Vindarna stänger vägen till skogarnas famn.
Och utanför i kylan står människan.
I sitt anletes svett samlar hon sin ved,
i sitt anletes svett söker hon trädets varma famn.
I sitt anletes svett lyssnar hon till trädets ord,
anar dem genom kylans och dödens skogar.
Aldrig mer kan hon återvända.

## *det spröd.*

Håll mig bils och pubs att klamra
bäckas jag bäckas jag spröds ut ur
lands mig! lands mig! och spela
avsaga mig att sjöa och inte
lands! jag besagas blir borta
hårds att klyva tillbaka hel
avbäcka avsplittra hård mig hel
avbarna avhjärna hård mig hel

## Det obesagar,

*Människa*
*bada i mitt innerhav*
*av mysterier och sagor*

*träng ner genom föraktet för det lilla*
*djupt ner till min mikroskopiska*
*stjärnhimmels*
*sagoavlyssnarskara*

*mikroevolutionens sagor i min barks Scheherazadeformer*

jag kastar mina armar om din stam och gråter
högt

skog!
när jag var liten kunde en av dina kvistar bli en liten levande gubbe
en lekkamrat under min lilla sagoavläsande, levandegörande barnahand

nu har människomassorna som går förbi mig på Drottninggatan
blivit döda, kalla köttmassor
under mina stora, vuxna, snusförnuftiga, klumpiga karriärfötter

och jag vågar inte vägen tillbaka till dig
av rädsla för att bli avvisad av samhällsanden

av rädsla för att då inte ha tid att göra karriär
och bli en aktad man
eftersom jag då jag måste leva under din mikroskopiska stjärnhimmel
göra den ett med min egen makroskopiska

leva långt där nere i djupet
i barkmoderfamnens osynlighet
där allt går så mikroskopiskt sakta och djupt

*människa!*
*du min lilla kvist, min lilla levande gubbe*
*– i vem jag blev medveten om mig själv –*
*i förlusten av din medvetenhet om mig*
*har jag förlorat mitt eget medvetande om mig själv*

*bara du kan läsa mina sagor tillbaka på mina läppar*

*förblindad sträcker jag mina mikroskopiska stjärnhimlehänder av bark*
*mot dina makroskopiska*

*gråter efter din uppmärksamhet*
*som en sagobok*
*som gråter efter sina försvunna bokstäver*

## *det bro.*

Rämnande i mossa mina ögon
bro i vaknad grön
att lägga sig och bro i mossa

det ur i berg och gravsamt

rullade sig trädmattan    lekt mig

kullar den stenar den solar den lysgräst!
och låg den i mitt av dess lagar
kan man se den och dö den

ropar dess mattstuckna
allt är och fler
i mask

under och av svett belägna
skorpor lutar vindar    träd rullar sig skratt i
mattande ljusrops mask
burskorpar svingkulles möda i mig

## 2

## Det sårar,

Är det estetiskt att finna sig själv
ute på trappan, desillusionerad tomburk,
tomt var det, tomt efter hålet av romantikens pil.
Finns det nåt kvar när alla barndomens drömmar är borta?
Är det estetiskt att skala tomburkar som man trodde innehöll liv
och äta barndomens luftgröt?

Flår desillusionen romantikens fåglar,
eller finns det fåglar som kan flå desillusionens knivar?

Är det estetiskt att byta sin barndoms omgivningsidealisering
mot en vuxenhetens omgivningspsykopatologisering?
Finns det romantik kvar när jag avklätt mig själv och hela
världen
och allt bara är ett stor sår, ett stort, stort sår efter den
teknokratiska samhällsfaderns
psykopatriarkatromantiserande pil?

Allt är bara ett stort, stort sår.

Och mitt sår
är att hela min sanning bara är en reaktion på detta stora, stora
sår;
ett motgiftets
motsår.

Skall pilen ut blir hålet stort -
större än jag nånsin trott.

Här ute på trappan finns en tomburk, två mygg, och två
stirrande ögonsår.

Finns det romantik kvar när jag och världen,
två stora avklädda sår,
skall lägga oss ner för att älska,
närma oss varandras hud utan att trampa på minor, utan att
svida varann i såren?
Kan sår läka sår?

Värld!!, du behöver hudtransplantation, men huden är slut,
och jag har bara min egen stora sårkropp kvar,

och jag lägger den över dig.

## *det hav.*

Jag havar och vågar i vågor jag havar
och vågande våg som vågar på vågornas våg
och våg i våg
vågar, vågar, vågar på vågor!
och vågornas våg
ner i vågarnas vågor
jag vågande var i er

Vägde ni mig i vågarnas våg
då vågade jag dock er våg
för ni vågade mig som en vågande våg
och er våg var som vågor och vågar
vågar, vågar på vågor som vågar
och allt som ni gör är vågande vågors
mot vågande mig som vågade mig
till er våg som i våg var våg

jag sjöar er!
jag vågar er
som havar min   havets våg mot land

## Det nattar,

I djupets,
skönhetens,
och den heliga dårskapens namn.

I den natt då sagan blev förrådd
av det löv som föll från dess öga,
tog den ett bröd,
tackade Gud, bröt det som löv och sade:
Detta är min kropp, vildmarkens kropp,
för er utgiven.
Gör detta till minne om mig
så länge ni ännu kan drömma
om löv
och träd och lövade träd.

I den natt då romantiken blev förrådd
av den gren som splittrade stammen,
tog den en bägare,
tackade Gud, lyfte som gren och sade:
Detta är mitt blod, vildmarkens blod,
för er utgjutet.
Gör detta till minne om mig
så länge ni ännu kan drömma
om sagor
och lägereldarnas tid.

I djupets,
skönhetens
och den heliga dårskapens namn.

Amen.

## *det djur.*

Det rör i mig älgspår och det djur, det djur i mig.
Och jag sover som jag intet människa.
Mina lockar dom faller, och det djur, det djur i mig.
Och jag lockar mig ut mot min sängbottens päls.

Det djur från mig något
jag en gång såg djur i er
när ni sov som ni intet människa.
Och er lockande hårviskning djur mig mod
att titta på det som är natt i er hud.

*Och det djur från mig liv*!!
Det djur liv i min natt.
Det djur som det aldrig nånsin människa!
Jag tog det först som färger i min hud som färger är,
men så såg jag att det djur i färger och natt,
så såg jag att det alltid djur i färger och natt

O, varför människa ni med mig, när jag djur!
För det djur från er liv när ni ej ser.
Och djur natten att bära er ända hem,
som ni aldrig nånsin människa.

## Det deltar,

Träd rinner alltid ut
genom luftens delta.

Mitt hjärta
rinner sakta ut
genom er.

*det vintervitlök.*

Ååååh!

Löka ur höstluftens skimmer fradga,
gula ur lövets druckenhet rost,
stjälka ur solstrålens klarvithet stadga!

Rota ur kylans barnfriskhet snödom,
skala ur markens tjäle post,
tåra ur vattnets ishinna mödom!

Hacka ur gräsets gyllenhet glömska,
steka ur himlens skärpa frost,
äta ur nysnöns barndomsjul drömska!

Ååååh!

Löka hela hösten in i min försomrade själ.



## Det bro,

Det sjunker ner
sjunker ut en bro
blåser ut en bro över floden mig
det leker ner
leker ut en bro
andas ut en bro över floden mig

röder ner
röder ut en bro
färgar ut en bro över floden mig
elvar ner
elvar ut en bro
flerar ut en bro över floden mig

tallar ner
tallar ut en bro
skogar ut en bro över floden mig
ormar ner
ormar ut en bro
djurar ut en bro över floden mig

gråter ner
gråter ut en bro
blyges ut en bro över floden mig
stammar ner
stammar ut en bro
vågar ut en bro över floden mig

havar ner
havar ut en bro
flodar ut en bro över floden mig
migar ner
migar ut en bro
utar ut en bro över floden mig

den evigt ensamme floden mig

*det ner.*

Det vadar ner i min havets ljusa,
hudar längs kanterna stilla och bröst.
Det naglar ner i min havets susa,
i min havets susa röst.

Det klipprar ner i min armens mjuka,
kvinnar längs kanterna sandsus och spröd.
Det klamrar ner i min armens kruka
i min armens kruka stöd.

Det videungar min vinterns hjärta,
havar längs kanterna mossa och mjuk.
Det mammar ner i min vinterns svärta,
i min vinterns svärta duk.

Det strandar in till min änders fjäder,
världar längs kanterna märken och matt.
Det vadar in till min änders fäder,
till min änders fäder att.

tusentals års förfining
ordablodande
flodade till
det styvnade där uppe
lyfte
visste åter jämlikhet

II

miljardtals års lydgener
världablodande
flodade till
den svällde
fuktades
visste åter vad den ville

tusentals års försprödning
böckablodande
flodade till
det svällde där uppe
fuktades
visste åter jämlikhet

fröet, ej mullen
var på maktens resa mot

där uppe färdas ännu bägge

## Det bloda,

I

Miljardtals års maktgener
världablodande
flodade till
den styvnade
lyfte
visste åter vad den ville

*det blå.*

Låt mig blå er, mitt hjärtas älskade!
Blå er i alla de strumpor och tysthet.
Blå er till mig, jag skall motblå så att ni ej

blå mig i er, som mitt hjärtas älskade tyst.

## Det å,

Havar min knopp, lyssnar min grodas yngel... Var är havandet, havandets lugna knoppande i min hud som jordens ansikte kan se som en hud lagad av små små ljud och det åar nu när det förr kunde hava, o var är mitt havande ljud av lingon och björnbär! Min havande näsa, var är du nu, min duvande mor över havet som alltid födde min näsa som havet och lagade små apljud som om de aldrig nånsin vidrört en människa. Och när jag ser på mitt lillfinger, så var är dina leende havanden, dina ljusa små spring på ytan av världens alla barnatårs havande leenden, och måsande. Var är alla mina måsanden, mina måsande ringar på fingrarna, alla de där strecken som barnen i havet ritade på mig när jag var havande som dem!!

Var är alla mina måsande fiskklunkar, dessa lätta smekande klunkar kring min axel.

Var är alla mina havande hjärtan av små små stenar kring hudens forna oceaner.

*det vaggehenne.*

Hennes öga ligger natt mot sjön
lampa barmar viskande över mörk och log
kläder ängar över tyst musik och tiden ber
klockor över sträng och genom sängen allt
röda bomullssus och ser med träd i dig
svepa träd i dig och ler

4

## Det ro,

När den dagen andas
då jag vågar ta det där steget ut
över till er

när den dagen en gång andas
skall mitt öga inte längre se er

för då skall mitt öga hava
och rinna stilla till er
och jag sätta en båt på mitt öga
och ro över floden mig

jag skall få blindas med er ner i jorden
hellre än att sitta här och vara
frisk
i ett vakuum

*det foster.*

Sov luften fosterlik mot min tåhuds spända strängar
sparkade vitt det flamsystem
grät i gråt som luftens fosterlik
glänta på det kallt och dunsta, sa det,
jag vet inte vad jag har gjort, men jag
sov luften fosterlik mot min tåhuds spända strängar

## Det groda,

Du levs till blomma och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Du kammas mot sommaren gräst och tallt
och simmas till löv och flyghet.

Din djurhet är ymnig med myrors sång
i klippor som levt av drömhet.
I grodande revor mossar den trång
och fuktas mot skymnig ömhet.

Du träds genom löven mot svanedöd,
du människas mot duvande fröhet.
En dag bevattnas med maskhetens bröd
då allt ses med grodor och snöhet.

Förmyggande djupt mot en svalas barm
gräshoppar världens ångestsus.
Du människa, betongiskt grod och arm
mot svalorna gråter grus.

## *det tå.*

Förlorad genom nätet
av alla mina vänner
ritar jag
min gråt
efter spindelns
fotavtryck

de är vackra,
era hårstråns
sammangjutna hav

## Det tid,

*(till Tor Ulven)*

I

Det brister i tidmusik

det faller i tidmusik
det tystar i tidmusik
lyssnar i tid
skogar i tidmusik

lever i tid
det där i tid
som brister
i tid

det brister i tidmusik
det kistar ande i tidmusik
det tidar löv, det havar mot botten i tidmusik
ett grässtrå som brister i tid
det faller i tid

II

det avtidar i tidelöv; ta nu det där
avtid det där
avtig det upp ur tidmusik

det avtidar, avvissneviskar i tidelöv; ta nu
det där som,
avtid det där som,
avtig det ut ur fossilmusik

det avtidar, avvissneviskar, mannar i tidelöv,
det tystar

brister i tid

*det luktesångar.*

Det var en gång
en undelig sång
som hade en färg
som bara jag kunde se.

Det var en färg
som luktade äng
och första skoldagen
och min varma säng.

Bara en gång har jag sett
den sången och det
var när jag en gång
såg ett grestrå så lång.

Den hade en färg
som jag aldrig glömmer.
Och den hade en sång
som järtat drömmer.

5

## Det fjun,

Hon står på strandskymningens sista långa suckfläck. Fjunet ovanför läppen; den darrande blyghetens pre-borste skirkammande allt i luftens ögonblick som ännu skimrar svalt och vått. Längsta fjunet redan uppsplittrat till sin egen kam; trädar redan rötter ner i livet - så tyst att det grenar i vinden som stillsus upp. Försiktigt stammande fram, splittringsstammande, trädande stilla fjunstammande fram; allt mera ordgenomsiktigt upp mot luftens allt kallare ögonblick, grenar det sina rötter upp i tomhetens valv.

*det bössar.*

Ja ska flyga som en mås.
Ja ska sima som en gås.

Ja ska röka pip som far.
Ja ska leva alla dar.

Ja ska ha en bössa stor.
Me den ska jag sjuta mor.

Ja ska sjöra bil som en vind.
Ja ska kyssa flikors kind

## Det dun,

Två kor parfym niskornas lavand
trä

allt: hon dun cello cell

gaparkens välst
(det som buas i människoträd)
att munnas en knappnål röd

*skruplas lös*
*skrupulös*
*ösuskrupl*

*(det som lever och larv)*

*det mössar.*

Mösen gå på tå
Å mama hon e grå.
å sännen den e vam.
å ala ala barn

ja ska leka mer
när mise ser
å papa ham kan be
när mama inte ser

vet du vet du at
du fik inte en kat
å ny e ja så tröt
å ute e de blöt

## Det trädar en flod;

(Epilog)

Det dväljes ett träd
mitt i de djupa skogarnas famn.
I trädets mitt står världens skogar,
sträcker sakta ett nytt löv
ut genom trädets grenar;
en saga knoppas, en saga slår ut i blom.

Det skogar fram ur blomman. En stor, stor skog sängar fram i ett skimrande dis, som ett oskyldigt barn sängar ur sin moders famn.

Det tystar i skogen. Och tystningen är vaggande som löv i vinden, för när man stigar på marken, är det gung och vagg under fötterna.

Det tidar då marken ännu är så skör, att underhavets böljor lever emot den. Då går en liten pojke stigande genom skogen. Sex årsringar har tidat sen han urade i mammaskogen, och håret brunar långt ner till baken. Fumlande går han fram, visande för sig själv går han fram, och hans stora, vidöppna ögon lyser och myser och trädar hela världens stillhet.

Det kvälls.

Som pojken plägar, trädar han sakta uppför en fealama, och den grova barkens stenhet litar i händernas grepp. Helt upp till toppen trädar han, och då har det redan blivit svårt att se i det växande mörkret där nere.

Uppe på toppen ser det annorlunda ut, för där nattar det aldrig helt och hållet. Pojken tar tag i ett löv, som han sängar en ficka i genom att grena lövets tre lager i två väggar. En magande vägg och en ryggande vägg.

Han kliver ner i fickan, låter bara lövet droppa i grenen, droppa hela sin tyngd. Det bara huvudar fram.

Från sitt löv kan pojken röda solnedgången. Den lyser ännu, röder och värmer svalt, och den broar i alla regnbågens färger.

Till slut sover det bara en svag, pyrande eldflamma kvar över träden, och den försvinner inte förrän soluppgången trädar. Och den trädar först om länge, länge.

Det dunar en liten läiveläive omkring på magen. Det smeker och pysslar så sussande att pojken faller i lätt dås. Han örar mot lövets ena vägg, och han tycker sig höra trädets hjärta floda.

Och det porlar. Och det hjärtar. Suuus. Dunk. Suuus. Dunk. Det är blodet i löven som kvällar sina sånger.

Det svanar sakta upp en melodi inom honom, en melodi som han hört i landet Räivörsin. Och trots att melodin inte har några munvågor, så ger de sig liksom av sig själv. Det är pojkens och trädets munvågor:

Det flodar ett träd, Tittalullu,
Tittalussu viöliulull.
Det flodar ett träd, Tittalullu,
och av stjärnor är floden full.

Han kan inte låta bli att tänka på stjärnhimlen där uppe som en stor, stor flod, som sänker sig rakt ner i hans hjärta, förgrenande sig i lövens små porlande ådror. Och alla dessa små bäckande ljud – det är stjärnor som glimmar till.

Det är vindstilla i natt. Underhavet sängas ner, och bara pojkens allt långsammare bröstvågor får lövet han ligger i att läiveläiva sig i små vaggande rörelser.

Pojken ligger och örar mot lövets vägg för att kunna träda med trädets viskningar.

Det skogar en flod, Tittalullu,
Tittalussu viöliulull
Det skogar en flod, Tittalullu,
och av sagor är skogen full.

Och så sängar han.

När han daggar nästa morgon, ler han mot soluppgången.

-Det var det jag gul, säger han, för nu har solen faktiskt gulat en sån där flod av små stjärnor ner till honom, som en stor regnbågsflod som lyfter ända från solhorisonten och ner till lövet där han sitter och vindar i sakta morgonbris. Det gnistrar till, och det färgar i alla tänkbara sprak.

Det kommer en man krafsande på floden.

Han stannar det avlånga, ihåliga trädet strax invid pojkens löv, och stiger ur.

Mannens nakna kropp musklar som ett träd. Päls i ansiktet.

-Hej! säger pojken.

-Hej! säger mannen.

Han är blyg, mannen. Går lite böjd. Och så tröttar han så förläivigt.

-Vem är du? frågar pojken.

-Åh. Bara en man.

-En man...

-Ska du iväg nu? frågar mannen.

-Ja.

-Får jag följa med dig på äventyr?

-Ja.

-Jag måste dock återvända i skymningen, bara så du vet, då gryr dagen borta i solen. Och jag måste på jobb.

-Jaha.

-Får jag hålla din hand?

-Det får du.

De trädar ner tillsammans. Pojken handar mannen hela tiden, han är så mask i kroppen, och så myggvingar han dessutom i huden. Han är nära att falla en gång.

Nere på marken munvindar mannen nåt hemskt efter den långa vägen ner. Sen stigar de sakta bortåt mellan träden.

Mannen ser så trött ut att pojken blir fundersam.

Plötsligt stannar pojken upp.

-Är du matig? frågar han.

-Ja, lite, säger mannen.

-Träda dig här då.

Mannen trädar ner på den mjuka mossan, och de sakta svajande grässtråna böjer sig över deras huvuden.

Pojken hårar honom lätt över huvudet. Han kan inte låta bli att ta på det där underliga, krulliga håret.

Sen bryter han av ett grässtrå, och kloar upp det. Med en kvistbit skrapar han av det vita på bägge gräshalvornas innersidor, och ber mannen munna sig. Det gör han, och pojken matar i honom all malyösen.

-Mmmm, säger mannen.

-Är du magig nu?

-Inte helt.

Då gör pojken om det tills mannen är magig.

-Så ja, säger pojken. Nu får du sänga om du vill. Du kan sänga huvudet på mig.

Det gör mannen.

Men han har svårt för att sänga.

-Tröttar du inte? frågar pojken.

-Jo, säger mannen, men jag tänker så mycket.

-Du ska inte tänka så mycket.

-Hjälp mig att inte tänka då.

-Jag ska saga för dig.

Så sagar pojken en stund för mannen. Och snart sängar han ner i underligt sängaspel.

Pojken sitter och leker med mannens krulliga hår medan han sover.
Emellanåt dunar han lite med fingret på hans kind. Och på magen.

Det börjar redan skymma när mannen plötsligt daggar med ett ryck.
-Jag måste hem, säger han sängigt.
-Va! Redan? säger pojken.
-Ja, säger mannen.
-Neeeej…
-Jo.
-Neeeeej…det svart du väl inte…
-Jo det svart jag.
-Då får vi väl träda upp i fealaman igen.
Och så handar pojken mannen, och de trädar tillbaka mot lövsängen.

När de till slut grönar fram till lövet har solen nästan stjärnat. Bara några få strålar lyser mot dem, och regnbågsfärgerna försvinner sakta.
Pojken bryter av ett löv från fealaman, och ger det åt mannen.
-Du ska få det här av mig, säger han.
Mannen solmunnar sig litegrann, och böjer på huvudet, ner, och sen upp igen.
-Träda det försiktigt, säger pojken.
Mannen vingar på huvudet.
-Storma dig nu, säger pojken, det finns ännu några strålar att träda på.
Mannen tar genast tag i det hålträdet, och sätter den ut på strålarnas flod.
Så björndunsar han i, och krafsar brunt iväg.

Pojken står och vemodar. Ett stycke ute på floden slutar mannen krafsa, och ser sig om. Pojken ser hans ansikte, och ser att han tårar.
Mannen vingar sakta med armen.
Pojken vingar tillbaka. Det trädar i halsen.
Så försvinner mannen.

När pojken går och sängar sig i lövet, ligger han länge och mannar för sig själv. Och när han inte orkar manna mer, örar han sig mot lövväggen, och hör trädblodet sjunga och porla där inne med viskande, svandunande röster. Och det glimmar till mellan varven i suset, dunk, dunk, dunk, säger det i lövet.
Himlen flodar sig där uppe, och det är som om mannen ännu trädar där bland stjärnorna. Broar över stjärnornas stora flod.
Kanske han mannar långt, långt bort. Kanske han trädar på vandring, som pojken själv.
Och så svanar den där melodin upp igen, och trädet dunar munvågor ut ur tonernas underliga, vemodiga sus.

Det skogar en flod, Tittalullu...

Och så sängar pojken.

Dagen därpå grönar han vidare på sin eviga vandring mot sagoskogen.

## *havet.*

Havet
var i gungning,
gungning, gungning, havet var i gungning!!
Havet ormades och tallades, ormades och tallades,
havet ormades och tallades vitt.
Stora duvan flög över havet, stora duvan havade, havade, vågade och
skummade. Havade, havade och skum, skum, skum, duva över havet.
Havet tårades och dränktes, dränktes och tårades, tårar, tårar, tårar
dränktes, havet dränktes, dränktes, dränktes
i människor.